

ИЗБОРНОМ ВЕЋУ ПРАВНОГ ФАКУЛТЕТА УНИВЕРЗИТЕТА У БЕОГРАДУ

Декан Правног факултета Универзитета у Београду, на предлог Наставно-научног већа од 22. децембра 20014. године, донео је одлуку о расписивању конкурса за избор у звање и заснивање радног односа на радном месту **једног наставника у звању ванредни професор или редовни професор за Међународноправну ужу научну област - предмете Право европских интеграција и Међународни односи** на Правном факултету Универзитета у Београду.

Конкурс је објављен у огласним новинама Националне службе за запошљавање "Послови" бр. 607 од 4. фебруара 2015. године и "Службеном гласнику РС" број 15 од 6, фебруара 2015.. године, као и на интернет страници Правног факултета Универзитета у Београду.

У погледу услова за избор, у тексту конкурса стоји следеће: „VIII степен стручне спреме, научни степен доктора наука из научне области за коју се бира. Остали услови утврђени су чланом 64 став 7 и став 9 Закона о високом образовању („Службени гласник РС“, бр.76/05, 100/07-аутентично тумачење, 97/08, 44/10, 93/12, 89/13 и 99/14)и чл. 105 и 107 Статута Правног факултета Универзитета у Београду (пречишћен текст).“

Изборно веће Правног факултета Универзитета у Београду је, на седници од 22. децембра 20014. године, образовало Комисију за писање реферата о пријављеним кандидатима на конкурс у следећем саставу:

проф. др Миленко Крећа, редовни професор Правног факултета Универзитета у Београду,

проф. др Будимир Кошуткић, редовни професор Универзитета у пензији,

проф. др Родољуб Етински, редовни професор Правног факултета Универзитета у Новом Саду,

проф. др Ранко Мујовић, редовни професор Правног факултета Универзитета у Погорици, Република Црна Гора, и

др Душко Димитријевић, научни саветник у Институту за међународну политику и привреду у Београду.

На расписани конкурс у року се пријавили су се **др Жељко Драгојевић и проф. др Бранко М. Ракић.**

Након што је проучила приложена документа, Комисија има част да поднесе следећи

ИЗВЕШТАЈ

На расписани конкурс у року су се пријавили **др Жељко Драгојевић и др Бранко М. Ракић.**

Кандидат др Жељко Драгојевић

1. Биографски подаци кандидата кандидата Жељка Драгојевића, према наводима из пријаве на конкурс:

Кандидат Жељко Драгојевић рођен је 1961. године у Брчком.

Основну школу и гимназију завршио је у Београду. 1984. године дипломирао је на Економском факултету Универзитета у Београду. 1988. године завршио је Академију Министарства спољних послова СФРЈ.

1992. године кандидат Жељко Драгојевић је одбранио магистарски рад на Правном факултету Универзитета у Београду (правно-економски смер), насловљен „Економска сарадња и уговорно регулисање односа између СФРЈ и земаља Нордијског Савета“.

2009. године кандидат Жељко Драгојевић стиче звање доктора економских наука на Факултету за међународну економију Универзитета Мегатренд, одбранивши рад на тему „Утицај глобализације и регионализације на економски положај привредних субјеката у привредама у транзицији, са освртом на Републику Србију“.

2. Радно искуство кандидата кандидата Жељка Драгојевића, према наводима из пријаве на конкурс:

- 1986-1988. запослен у Генексу - Београд, на поливалентним спољнотрговинским пословима;

- 1988-1998. каријерни дипломата у Министарству спољним послова и то: департмани за Западну Европу (Уједињено Краљевство и Нордијске земље), Европске интеграције, Департман за Африку, Група за план и анализу, Дирекција за суседне земље - в.д. шефа Групе (Албанија, Италија, Ватикан, Сан Марино и Малта);

- 1997. године - Шеф дипломатске Мисије СРЈ за земље ЕАЦ (Кенија, Уганда, Руанда, Сејшели и Маурицијус уз покривање И. Конга, Бурундија и Ј. Судана), и Стални представник СРЈ у УН: НАВИТАТ и UNEP.

- 1998. Шеф економског департмана Амбасаде СРЈ у Кувајту задужен за односе са земљама ГЦЦ: Кувајт, Сауди Арабија, Оман, Бахреин, Катар и УАЕ;

- 1999-2002. Извршни директор „Сабон експорт“ и консултант Gulf Business Council Company- Kuwait.

- 2002-2006. в.д. шефа сектора извоза и регионални менаџер за ГЦЦ и Блиски Исток (Сауди Арабија, Оман, Бахреин, Катар и УАЕ и Јемен) и Ирак и Иран у ИНВЕЈ Групи компанија;

- 2007-2008. Професор-предавач на предметима: Међународна економија и финансије, Менаџмент спољне трговине и Глобална економија и пословна дипломатија на Високој пословној школи;

- 2009-2012. Професор-асистент на предметима (основне студије): Међународни маркетинг, Спољнотрговинско пословање, Животна средина и развој, Међународна економија (постдипломске), Менаџмент истраживања, Глобална економија, на државном Универзитету у Новом Пазару.

3. Учешће у пројектима од билатералног и међународног значаја, према наводима из пријаве на конкурс:

- Генералекспорт - Београд: триангуларни спец. спољнотрговински послови: извоз вагон-аккумулятора „Крушик“ - Ваљево за Сибир, у вредности од неколико милиона клир. долара;

- Источна Африка: Спољнотрговински споразум са Угандом и Руандом (вредност 5 мил. долара); изградња аеродрома у Касезеу; изградња регионалног пута Касезе - Кисангани у дужини од 500 км; спољнотрговински послови у области агрокомплекса (извоз трактора и МТК), извоз: камиона „ФАП“, грађевинске опреме, вакцина против полиомиелитиса, инвестициони пројекти: изградња електро-преносне мреже;

- УН: Пројекти за социјалну инклузију избеглица;

- Земље Голфа: изградња марине, шопинг центра и хелидрома на острву Ум Ал Марадем, мешовити пројекат кувајтских и српских предузећа у вредности од 100 милиона долара (на међународном тендеру „ПИМ“ заједно са „Аероинжењерингом“ котиран на првом месту); Маркетиншка обрада тржишта (изградња водоторњева у Цахри - вредност пројекта 65 милиона долара, насипа Subiya и други спонотрговински послови: гас-маске, црне металургије (лимови у бродоградњи, цеви) и производа у области електротехнике и петрохемије; Пројекат ПКС „Београд на води“ - концесија, експлораторни разговори са Бехбехаи групацијом - Кувајт, вредност 3 милијарде долара.

Кандидат је уз пријаву приложио списак својих радова.

Комисија се није упуштала у оцену радова кандидата др Жељка Драгојевића, будући да тај кандидат не испуњава претходни услов за избор у звање наставника за ужу Међународноправну научну област - на предметима Увод у право европских интеграција и Међународни односи, који подразумева докторат правних или правнополитичких наука.

Кандидат др Бранко М. Ракић

1. Биографски подаци

Др Бранко Ракић је, према подацима из пријаве, рођен 28. фебруара 1961. године у Ивањици. Дипломирао је на Правном факултету Универзитета у Београду 1987. године (претходно студирао француски језик и књижевност на Филолошком факултету у Београду), а 1989. године положио је правосудни испит.

Децембра 1990. године, на Европском универзитетском центру у Нансију (Centre européen universitaire de Nancy) у Француској, стекао специјалистичку диплому (универзитетску диплому трећег степена) "Диплома високих европских студија" ("Diplôme d'études supérieures européennes") из права Европске заједнице, са оценом: "mention honorable".

На Европском универзитетском центру у Нансију (Centre européen universitaire de Nancy) стекао, 4. октобра 1991. године, магистарску диплому "Диплома продубљених студија" ("Diplôme d'études approfondies") из права Европске заједнице. Тема магистарског рада била је: "Les aspects juridiques des relations entre la Yougoslavie d'une part et la Communauté européenne et le Conseil de l'Europe de l'autre" ("Правни аспекти односа између Југославије са једне стране и Европске заједнице и Савета Европе са друге стране") - (309 страна). Одлуком Наставно-научног већа Правног факултета Универзитета у Београду, од 12. фебруара 1993. године, нострификована је наведена "Диплома продубљених студија" и признат научни степен магистра правних наука.

На Универзитету Париз I - Пантеон - Сорбона (Université de Paris I - Panthéon - Sorbonne) у Француској одбранио, 2. октобра 1999. године, докторат на тему: "La présence, les interactions et l'évolution des éléments politiques, économiques et juridiques dans les idées d'intégration européenne jusqu'à la création des Communautés européennes - à la lumière des approches modernes à la réalisation de la paix et du processus moderne d'intégration européenne -" ("Присуство, интеракције и еволуција политичких, економских и правних елемената у идејама о европској интеграцији до оснивања Европских заједница - У светлу савремених приступа остварењу мира и савременог процеса европског интегрисања -"), са оценом "mention très honorable", и тиме стекао научни степен доктора правних наука, у складу са важећим француским прописима (Arrêté ministériel du 30 mars 1992 relatif aux études doctorales). Одлуком Наставно-научног већа Правног факултета Универзитета у Београду, од 20. децембра 1999. године, нострификована наведена диплома доктора правних наука и признат научни степен доктора правних наука.

Бранко М. Ракић говори енглески и француски језик. Решењем министра правде Владе Републике Србије од 13. јуна 1991. године, постављен је за сталног судског тумача за француски језик за подручје Окружног суда у Београду.

Од 2. новембра 1987. године до 6. новембра 1990. године, са прекидом од 8. октобра 1989. године до 2. јула 1990. године због студија у Француској (неплаћено одсуство), Бранко М. Ракић је радио као приправник у Првом општинском суду у Београду. Од 1. новембра 1992. године до 21. априла 1993. године радио је као истраживач-сарадник у Институту за европске студије у Београду. Од 22. априла 1993. године до 15. септембра 1994. године, радио је као заменик савезног министра за људска права и права мањина. Од 16. септембра 1994. године до 30. јуна 1996. године радио је као секретар Савезног министарства правде, а од тада, па до 19. јануара 1999. године био је и даље на функцији секретара Савезног министарства правде, али није био у радном односу у Савезној влади, већ на Правном факултету у Београду.

Од 1. јула 1996. године па до 13. марта 2000. године, Бранко М. Ракић је радио као асистент на предмету Међународни односи на Правном факултету Универзитета у Београду. Од 13. марта 2000. године до 20. априла 2010. године радио је као доцент за предмете Међународни односи и Право међународних организација и европско право на Правном факултету Универзитета у Београду, а од школске 2008/2009. године на предметима Право европских интеграција, Међународни односи и Право међународних организација. Од 20. априла 2010. године до данас радио је на Правном факултету Универзитета у Београду као ванредни професор за Међународноправну ужу научну област, а на предметима Право европских интеграција и Међународни односи.

Као секретар Савезног министарства правде, Бранко М. Ракић је био иницијатор (формалним обраћањем председнику Савезне владе, дописом из јуна 1995. године) и аутор концепта пројекта усаглашавања правног система СРЈ са правом ЕУ, који је успостављен одлуком Савезне владе од 11. маја 1996. године (на седници Савезне владе од 11. маја 1996. године, усвојен је целовит „Програм рада Савезне владе на хармонизацији правног система СР Југославије са регулативом успостављеном у Европској унији“ – предлагач било Савезно министарство правде, а аутор текста „Програма“ Бранко М. Ракић), након чега је био, почев од 26. септембра 1996. године, члан Комисије Савезне владе за хармонизацију права СРЈ са правом Европске Уније, Савета Европе и Светске трговинске организације (Савезна влада је, 26. септембра 1996. године, донела Одлуку о образовању Комисије за хармонизацију правног система Савезне Републике Југославије са регулативом Европске уније, Савета Европе и Светске трговинске организације).

Решењем Владе Републике Србије из октобра 2013. године Бранко М. Ракић је именован за председника Надзорног одбора Централног института за конзервацију.

2. Наставне и ваннаставне активности

Од избора у звање доцента, 13. марта 2000. године, Бранко М. Ракић је учествовао у извођењу предавања и испита на основним студијама, мастер студијама и докторским студијама из предмета Међународни односи и Право међународних организација и европско право, затим, од школске 2008/2009. године на предметима Право европских интеграција, Међународни односи и Право међународних организација, а од избора у звање ванредног професора, 20. априла 2010. године, до данас, на предметима Право европских интеграција и Међународни односи. Био је члан комисија за оцену подобности већег броја тема за израду магистарских и докторских радова и члан комисија за преглед и оцену и за одбрану магистарских и докторских радова. Одређиван је за ментора код више магистарских и докторских дисертација. Одређиван је за ментора и за члана комисије за одбрану више мастер радова.

Обавља дужност заменика шефа Катедре за међународно право. Био је члан већег броја факултетских тела.

Током школске 2011/2012. године био је руководиоца Општег семинара на Правном факултету Универзитета у Београду.

Руководилац је, од школске 2012/2013 године до данас, мастер студија из области европског права које се на Правном факултету Универзитета у Београду реализују у сарадњи са Европским универзитетским центром из Нансија

Од 10. марта 2009. године до данас, Бранко М. Ракић, уз наставне и научне активности, обавља и функцију Универзитетског омбудсмана Универзитета у Београду.

Бранко М. Ракић учествује у:

- пројекту „Развој правног система Србије и хармонизација са правом ЕУ“, Правног факултета Универзитета у Београду, који подржава Министарство просвете, науке и технолошког развоја Републике Србије, и

- пројекту III 47023 „Косово и Метохија између националног идентитета и евроинтеграција“ који финансира Министарство просвете, науке и технолошког развоја Републике Србије.

Бранко М. Ракић је предавао на Дипломатској академији Министарства спољних послова Републике Србије 2012/2013, 2013/2014 и 2014/2015.

Почев од 15. априла 2009. године Бранко М. Ракић је био, током три школске године, члан Програмског савета за мултидисциплинарне дипломске академске студије за област Превентивне конзервације одржаване на Универзитету у Београду у сарадњи са Универзитетом Париз 1, Пантеон-Сорбона и са Централним институтом за конзервацију. У том периоду држао је и предавања на тим мултидисциплинарним дипломским академским студијама.

3. Научни радови

А) Целокупан опус кандидата Бранка М. Ракића (у складу са чланом 124. став 3. Статута Универзитета у Београду)

а) МАГИСТАРСКИ РАД (са Европског универзитетског центра у Нансију, у Француској, 1991. година):

"Les aspects juridiques des relations entre la Yougoslavie d'une part et la Communauté européenne et le Conseil de l'Europe de l'autre"

("Правни аспекти односа између Југославије са једне стране и Европске заједнице и Савета Европе са друге стране") - (309 страна)

б) ДОКТОРАТ (одбрањен 2. октобра 1999. године на Универзитету Париз I - Пантеон - Сорбона):

" La présence, les interactions et l'évolution des éléments politiques, économiques et juridiques dans les idées d'intégration européenne jusqu'à la création des Communautés européennes - à la lumière des approches modernes à la réalisation de la paix et du processus moderne d'intégration européenne "

("Присуство, интеракције и еволуција политичких, економских и правних елемената у идејама о европској интеграцији до оснивања Европских заједница у светлу савремених приступа остварењу мира и савременог процеса европског интегрисања -") - (713 страна)

в) КЊИГЕ:

- Бранко М. Ракић, *Хармонизација југословенског права са правом Европске Уније*, (монографија), Београд, Правни факултет Универзитета у Београду, 1997. (310 страна)
- Branko M. Rakić, *La présence, les interactions et l'évolution des éléments politiques, économiques et juridiques dans les idées d'intégration européenne jusqu'à la création des Communautés européennes - à la lumière des approches modernes à la réalisation de la paix et du processus moderne d'intégration européenne*, (монографија), Villeneuve d'Ascq, Presses Universitaires de Septentrion, 2003, (726 страна). Ради се о тексту докторске дисертације одбрањене 1999. године у Паризу, приређеном у циљу објављивања у облику књиге.

- Бранко М. Ракић, *СРБИЈА ПРЕД СВЕТСКИМ СУДОМ – Поводом захтева за давање саветодавног мишљења Међународног суда правде о легалности проглашења независности Косова*, (монографија), Београд, Правни факултет у Београду, 2009, (199 страна);
- Бранко М. Ракић, *За Европу је потребно време – О преурађеном покушају успостављања европске одбрамбене и политичке интеграције*, (монографија), Београд, Правни факултет у Београду, 2009, (261 страна);
- Бранко М. Ракић, *Остваривање мира преко међународног организовања и интегрисања држава*, (приручник), Београд, Правни факултет у Београду, 2009, (102 стране). У књизи су углавном коришћени ранији текстови истог аутора, са одређеним изменама и допунама;
- Будимир Кошутић, Бранко М. Ракић, Бојан Милисављевић, *Увод у право европских интеграција*, (уџбеник) - Београд: Правни факултет Универзитета у Београду, Центар за издаваштво и информисање, издања 2012, 2013, 2014. и 2015 године. Издање за 2015. годину: ISBN 978-86-7630-548-3 (PF) и ISBN 978-86-6047-164-4 (DS).
- Бранко М. Ракић, Михајло Вучић, *Недогматски о европској интеграцији*, (монографија), Београд, Правни факултет Универзитета у Београду, Центар за издаваштво и информисање, 2014, (160 страна), ISBN 978-86-7630-534-6.
- Бранко М. Ракић, *Европски суд правде и санкције према Србији*, (монографија), Београд, Правни факултет Универзитета у Београду, Центар за издаваштво и информисање, 2015, ISBN 978-86-7630-544-5, (204 стране);
- Бранко М. Ракић, *О две иницијативе Универзитетског омбудсмана Универзитета у Београду – у сусрет међународним и европским стандардима*, (монографија), Београд, Правни факултет Универзитета у Београду, Центар за издаваштво и информисање, 2015, (124 стране)

г) ЧЛАНЦИ:

- Бранко М. Ракић, *"Пораст значаја Европског парламента у институционалном систему Европских заједница (ЕЗ)"*, у *"Европа '92"*, специјалном прилогу *"Гласника"* Привредне коморе Југославије, број 10, из јула 1990. године, стр. 15-16;
- Бранко М. Ракић, *"Комисија - моторна снага Европске Заједнице"*, у *"Европа '92"*, специјалном прилогу *"Гласника"* Привредне коморе Југославије, број 14, из новембра 1990. године, стр. 14-16;

- Бранко М. Ракић, *"Принцип супсидијаритета и расподела надлежности између Европске уније и држава чланица"*, Правни живот, број 12, Београд, 1995, стр. 603-623;
- Бранко М. Ракић, *"Предлог за приступање хармонизацији правног система СРЈ са регулативом успостављеном у Европској Унији"*, у зборнику *Управа у условима транзиције, државна управа, привреда, фондови, финансије, правосуђе* - зборник радова са Првих сусрета правника у управи СР Југославије, одржаних у Будви од 20-22. септембра 1995. године, Нови Сад, *"Право" – Часопис Право - теорија и пракса*, 1995, стр. 110-116;
- Бранко М. Ракић, *"Предлог за приступање хармонизацији правног система СРЈ са регулативом успостављеном у Европској Унији"*, Правни зборник – часопис за правну теорију и праксу Удружења правника Црне Горе, број 2-3/95, Подгорица, децембар 1995;
- Бранко М. Ракић, *"Прилагођавање југословенске регулативе прописима успостављеним у Европској Унији"*, у зборнику *Међународни симпозијум о медијском законодавству, европски стандарди - немачка решења*, са симпозијума одржаном у Београду 22-23. марта 1996. године, Београд, Европски покрет у Србији, Европска академија из Берлина, 1996, стр. 1-10;
- Бранко М. Ракић, *"Хармонизација правног система СР Југославије са регулативом у Европској Унији"*, Београд, *Међународна политика*, бр. 1044, од 1. маја 1996. године, стр. 19-23;

Напомена: Претходна четири чланка садрже практично исти текст са мањим варијацијама.

- Бранко М. Ракић, *"Образовање мањина - међународни стандарди"*, у зборнику *Положај мањина у Савезној републици Југославији*, зборник радова са научног скупа одржаног 11, 12. и 13. јануара 1995. године, Београд, Српска академија наука и уметности, Одељење друштвених наука, 1996, стр. 639-652;
- Бранко М. Ракић, *"Harmonisation of the Legal System of the Federal Republic of Yugoslavia with the Legislation of the Federal Republic of Yugoslavia"*, in *Yugoslavia and the European Union*, Belgrade, Institute of International Politics and Economics, Beobanka A.D., 1997, pp. 107-116;
- Бранко М. Ракић, *"Наднационална и национална привредна регулатива у Европској унији и привредно законодавство СРЈ и република чланица"*, *Привреда и право*, број 5-8/96, Београд, Удружење правника у привреди СРЈ, 1996, стр. 297-308;
- Бранко М. Ракић, *"Четири велике слободе` у праву Европске Уније"*, у Митровић М. Добросав, Рачић Обрад (припрема и

редакција), *Право Европске Уније*, зборник радова са Симпозијума о праву ЕУ одржаном у Београду 13. и 14. јуна 1996. године у организацији Удружења за право Европске Уније и Центра за међународне судије, Београд, ЈП "Службени гласник", 1996, стр. 17-45;

- Бранко М. Ракић, „Грађанство Европске Уније“, у Митровић М. Добросав (припрема и редакција), *Право Европске Уније - Физичка и правна лица* -, зборник радова са Симпозијума о праву ЕУ одржаном у Београду 6. и 7. новембра 1997. године у организацији Удружења за право Европске Уније и Центра за међународне судије, Београд, Центар за међународне судије, 1998, стр. 13-26;
- Бранко М. Ракић, *"Европско привредно и социјално законодавство и интереси Југославије"*, у часопису *Преглед европског законодавства*, Института за међународну политику и привреду у Београду, бр. 1/1998, стр. 3-4;
- Бранко М. Ракић, *"Основни подаци о правном систему ЕУ"*, у часопису *Преглед европског законодавства*, Института за међународну политику и привреду у Београду, бр. 1/1998, стр. 8-10;
- Бранко М. Ракић, *"Судска пракса као извор права у Европској Унији"*, у часопису *Преглед европског законодавства*, Института за међународну политику и привреду у Београду, бр. 1/1998, стр. 18-20;
- Бранко М. Ракић, *"Судска заштита слободе кретања робе у оквиру Европске Уније: забрана мера еквивалентних квантитативним ограничењима"*, у часопису *Преглед европског законодавства*, Института за међународну политику и привреду у Београду, бр. 2/1998, стр. 19-21;
- Бранко М. Ракић, *"Забрана споразума између предузећа којима се нарушава конкуренција"*, у часопису *Преглед европског законодавства*, Института за међународну политику и привреду у Београду, бр. 3/1998, стр. 39-40;
- Бранко М. Ракић, *"Забрана нарушавања конкуренције путем злоупотребе доминантног положаја на тржишту Европске Уније"*, у часопису *Преглед европског законодавства*, Института за међународну политику и привреду у Београду, бр. 5/1998, стр. 32-33;
- Бранко М. Ракић, *"Основни правци хармонизације југословенског права са правом Европске Уније"*, у *Право у транзицији, Србија - Словачка*, Београд, Правни факултет Универзитета у Београду, 1999, стр. 91-109;
- У зборнику *Agression against Yugoslavia – Correspondence*, у издању Правног факултета у Београду и Института за упоредно право у Београду, из 2000. године (приредио проф. др Оливер Антић), објављени су ми текстови *April 1999, Branko M. Rakić Comment on: "The Kosovo*

Situation and NATO Military Action” by Frederic L. Kirgis, March 1999 (стр. 131) и *Branko M. Rakić Reply to Professor Julie Mertus* (стр. 135-142). Реч је о садржини преписке обављене током агресије НАТО на СРЈ са стручњацима из различитих држава света у организацији Правног факултета у Београду. Исти текстови су објављени у верзији истог зборника на српском језику (Агресија - Кореспонденција правног факултета у Београду за време рата против СРЈ), 2009. године (стр. 135-136. и 139-147.). Наведени Коментар на текст проф. Фредерика Киргиза из 1999. године налази се већ више година на листи литературе из званичних студијских програма не следећим универзитетима: Georgetown University, USA, University of Virginia, USA, Chapman University, USA, University of Leiden, Holland.

- Бранко М. Ракић, *"Функционалистички теоријски приступ (дез)интеграцији и уставно устројство државне заједнице Србија и Црна Гора"*, у зборнику *Уставне промене* са научног скупа одржаног 21. и 22. априла 2003. године на Правном факултету у Београду, Београд, Правни факултет Универзитета у Београду 2003, стр.155-190.
- Бранко М. Ракић, „Покушај стварања Европске одбрамбене заједнице и Европске политичке заједнице“, у зборнику *Развој правног система Србије и хармонизација са правом ЕУ*, прилози пројекту 2006, (приредио проф. др Светислав Табороши), у издању Правног факултета у Београду, 2007. године, стр. 287-298.
- Бранко М. Ракић, „О нацрту Конвенције о заштити старих и традиционалних заната“, у зборнику *Развој правног система Србије и хармонизација са правом ЕУ*, прилози пројекту 2008, (приредио проф. др Светислав Табороши), у издању Правног факултета у Београду, 2009. године, стр. 160-176.
- Бранко М. Ракић, „Бриселски уговор о Западној унији“, у Душко Димитријевић и Ивона Лађевац, (приређивачи), *Проширење Европске уније на западни Балкан*, зборник са међународне конференције одржане 12. децембра 2008. године у Институту за међународну политику и привреду, Београд, ИМПП, 2009. године, стр.. 24-54.
- Бранко М. Ракић, „Фрагментација међународног права и европско право – на Западу нешто ново“, *Анали Правног факултета у Београду*, број 1 из 2009, стр. 122-147.
- Бранко М. Ракић, „„Европски суд правде између људских права и борбе против тероризма – однос међународног и европског права“, *Анали Правног факултета у Београду*, број 2 из 2009, стр. 155-185.
- Бранко М. Ракић, „О нацрту Повеље права и слобода студенткиња и студената Универзитета у Београду“, у зборнику *Развој правног система Србије и хармонизација са правом ЕУ – прилози пројекту 2010*. (приредио проф. др Светислав Табороши), Београд 2011, стр. 282-291.

- Бранко М. Ракић, „Идеја о Сједињеним Европским Државама и ми: 'То што се дешава у Србији показује неопходност Сједињених Европских Држава'“, *Правни живот* број 3-4, Београд 2012, Удружење правника Србије, ISSN 0350-0500 књига број 552, стр. 17-33.
- Бранко М. Ракић, „Југословенска подршка европском интеграционом пројекту Аристиди Бријана“, *Правни живот* број 5-6, Београд 2012, Удружење правника Србије, ISSN 0350-0500 књига број 553.
- Бранко М. Ракић, Урош Шуваковић, „Трајање и простор (територија) примене резолуције 1244 Савета безбедности Организације Уједињених нација“, у Марија Крвавац (ур.), *Правне нореме у времену и простору*, Зборник радова са научног скупа са међународним учешћем, Свеска 2, Правни факултет Универзитета у Приштини са привременим седиштем у Косовској Митровици, 21. јун 2012, стр. 259-271.
- Бранко М. Ракић, „О смислу 'сарадње' или 'дијалога' између суда правде ЕУ и судова држава чланица“, *Анали Правног факултета у Београду*, број 2 из 20014, стр. 69-91.
- Branko M. Rakić, “Globalisation as a historical pattern of the world society”, in Duško Dimitrijević (ed.), *The Old and the New World Order - between European Integration and the Historical Burden: Prospects and Challanges for Europe of 21st Century*, Institute of International Politics and Economics, 2014, pp. 29–61, ISBN 978–86–7067–207–9; COBISS.SR-ID 210653196.
- Branko M. Rakić, Mihajlo Vučić, “Globalisation as the cause of creation and dissolution of the European Union, Duško Dimitrijević” (ed.), *The Old and the New World Order - between European Integration and the Historical Burden: Prospects and Challanges for Europe of 21st Century*, Institute of International Politics and Economics, 2014, pp. 62–79, ISBN 978–86–7067–207–9; COBISS.SR-ID 210653196.
- Бранко М. Ракић, „Универзитет у природи – 'место учења одрживог развоја'“, Ниш, часопис *Теме*, бр. 4,, октобар - децембар 2014, стр. 1817-1838, UDK 378.147:502.131.1.
- Бранко М. Ракић, „Прилог за расправу о уставности Бриселског споразума - О неадекватности званичног превода“, Српска политичка мисао број 4/2014. год. 21. vol. 46. стр. 121-139, УДК 341.24(497.11:497.115)“2013“:342.4(497.11).
- Бранко М. Ракић, „О правној природи и правној ваљаности Бриселског споразума“, прихваћено за објављивање у часопису *Правни живот*, бр. 1-2/2015 (51.279 словних места).

Б) Испуњеност ближих услова за избор у звање редовног професора према критеријумима за стицање звања наставника на Универзитету у Београду - Пречишћени текст („Гласник Универзитета у Београду“ број 183, од 12. фебруара 2015. године)

а) КЊИГЕ:

1. Будимир Кошутић, Бранко М. Ракић, Бојан Милисављевић, *Увод у право европских интеграција*, (уџбеник) - Београд: Правни факултет Универзитета у Београду, Центар за издаваштво и информисање, 2012, (Београд : Планета принт). - 283 стр. ; 24 см. - (Библиотека Уџбеници / Правни факултет, Београд), ISBN 978-86-7630-359-5 (брош.), COBISS.SR-ID 189875468. Нова издања објављена 2013. и 2014. године. Издање за 2015. годину је у штампи.

Коауторски део Бранка М. Ракића у овом уџбенику готово у целини се састоји од преведеног дела докторске дисертације и радова наведених овде под 6. и 7, на шта је кандидат указао у пријави на конкурс, истакавши да овај рад не би могао да се третира као ново дело и рачуна засебно код избора у звање.

2. Бранко М. Ракић, Михајло Вучић, *Недогматски о европској интеграцији*, (монографија), Београд, Правни факултет Универзитета у Београду, Центар за издаваштво и информисање, 2014, (160 страна).

У овој монографији аутори констатују чињеницу да у стручној литератури, када се расправља о специфичним аспектима европске интеграције, односно о појединим питањима од практичног значаја, најчешће техничке природе, онда је та литература по правилу и богата и неидеологизована, док када се ради о ширим темама, о питањима попут трансфера суверенитета, смисла, порекла и будућности европског интеграционог процеса, односа са другим значајним процесима и чиниоцима, могућим алтернативама итд, онда идеологизованост испливава на површину и позитиван или негативан однос постају искључиви, једнострани и шаблонизовани, односно догматски. У овој монографији аутори о европској интеграцији пишу на нешто друкчији, недогматски начин

У првом делу рада изнет је један од могућих погледа на смисао и бесмисао европске интеграционе реторике, при чему је указано на могућности њене екстремно опасне злоупотребе (у овом делу монографије је посебно приказана злоупотреба европске реторике којој су прибегавали нацисти да би оправдали своје активности и активности својих колаборациониста), као и на чињеницу да су могући и легитимни различити погледи и приступи интеграцији (у овом делу монографије је посебно указано на изузетно велики допринос Шарла де Гола развоју актуелног европског интеграционог процеса, упркос чињеници да је он имао резервисан однос према одрицању од делова националног суверенитета и према наднационалном организовању). Аутори монографије констатују да одступање, у мањој или већој мери, од оног приступа који данас има подршку најугицајнијих кругова не значи да је носилац тог приступа мање одан европском јединству од оних који су прихватили тзв. „mainstream“ мишљење и реторику.

Једна од стереотипних тврдњи из оквира доминантне европске интеграционе

реторике о којој је било речи у првом делу ове монографије је тврдња о томе да је постојећи интеграциони процес настао као резултат пацифистичких тежњи нација које су основале Европске заједнице и њихових политичких руководстава и свести да се трајни мир у Европи може (и мора) обезбедити кроз интеграциони процес чији би кључни носиоци биле до недавно сукобљене нације, немачка и француска. Према том стереотипу, заправо је просветљење кроз које су током и након Другог светског рата прошле ове нације, а посебно њихове политичке елите, створило основ за успостављање интеграционе конструкције захваљујући којој рат између Француза и Немаца, а и других народа који су им се придружили у интеграционом подухвату, више неће бити могућ. По ставу који аутори износе у другом делу ове монографије, наведено тумачење ствари занемарује дејство историјских околности, чинилаца и токова који су током читаве историје човечанства утицали на друштвене односе и структуре, па нема разлога да не утичу и на сада постојеће односе и структуре, укључујући и европску интеграцију. Чини се да се иза оваквог третирања ствари налази идеологизована тежња да се европска интеграција, пре свега ЕУ, онаква каква постоји сада и каква је пројектована у њеним властитим документима и у плановима њених заговорника и промотера, представи као дато и трајно стање, а не као историјска појава која има свој историјским околностима и чиниоцима одређен настанак и развој, а можда и крај. Посебно се жели избећи размишљање о овом последњем, које се доживљава као политичка јерес. С друге стране, узимање у обзир могућности да ЕУ има привремену историјску улогу и позицију присутно је готово искључиво у једнако стереотипној антиинтеграционој реторици, такође идеолошки контаминираној, и то супротном идеологијом, која негира смисао и самог настанка наднационалних европских интеграционих организација и по правилу прогнозира неславан и буран крај те авантуре, у облику експлозија, имплозија и слично.

Делови ове монографије су претходно објављени на енглеском језику као делови радова наведених овде под 10 и 11.

3. Бранко М. Ракић, *Европски суд правде и санкције према Србији*, (монографија), Београд, Правни факултет Универзитета у Београду, Центар за издаваштво и информисање, 2015, ISBN 978-86-7630-544-5, (204 стране).

У овој монографији аутор се бави судском праксом Суда правде Европских заједница/Европске уније која се односи на санкције које је ЕУ примењивала према СРЈ и према Републици Србији.

У првом делу рада аутор се бави случајевима пред Судом правде ЕЗ везаним за примену санкција Уједињених нација према Савезној Републици Југославији из прве половине деведесетих година (као и пресудом Европског суда за људска права у случају *Bosphorus*) и констатује да се, упркос недостацима у приступу и ставовима Суда, не може се оспорити значај ових случајева за развој и тумачење европског права. Тако је случај *Racke* посебно значајан због доприноса одређивању односа између међународног обичајног права и аката секундарног комунитарног законодавства. Случај *Bosphorus* је значајан због доприноса одређивању односа система заштите људских права у Европској унији и система успостављеног на основу Европске конвенције о људским правима и због пружања додатног доприноса уобличавању и поштовању начела пропорционалности. Случај *Centro-Com* има вишеструки значај и то: због истицања дужности држава чланица да у вршењу својих

задржаних надлежности, чак и када је у питању поштовање и извршавање међународних обавеза из сфере безбедности, поштују своје обавезе из оквира комунитарног права; због истицања да је одступање од обавеза које државе чланице имају по основним уговорима ЕЗ/ЕУ услед обавеза поштовања њихових временски старијих међународних уговорних ангажмана ограничено захтевом неопходности, односно због релативизовања дејства одредбе о примату обавеза држава чланица из ранијих међународних споразума са државама нечланицама у односу на обавезе из основних уговора, што је касније надограђено у случају *Kadi*; због афирмисања система међусобног поверења између држава чланица, односно њихових администрација; због указивања на могућност да нека мера потпада садржински под оквир једне политике (у конкретном случају Заједничке трговинске политике), а да има циљеве из другог домена (у конкретном случају спољнополитичке и безбедносне циљеве, при чему су у релевантно време ове политике припадале задржаним надлежностима држава чланица); као и због указивање на нераздвојивост међународне и унутрашње безбедности, као саставних делова концепта јавне безбедности у значењу које он има у комунитарном праву. Случај *Ebony Maritime* је значајан због истицања захтева да инструменти ЕУ буду тумачени у светлу резолуција Савета безбедности УН, чиме се индиректно износи став о обавезности резолуција Савета безбедности УН за ЕУ када се ради о њеном секундарном праву, као и због истицања потребе да се на мере чији је циљ спречавање кршења санкција примењује тест пропорционалности са значајним јавним интересом у питању, односно циљем који је од фундаменталног општег интереса за међународну заједницу. Коначно, случај *Aulinger* је значајан због истицања става да комунитарни акт (конкретно Уредба 1432/92) донет у циљу примене неке резолуције Савета безбедности УН (конкретно Резолуције 757/1992/ СБУН) мора да буде тумачен полазећи од смисла и циљева те резолуције, те да не сме да буде тумачен на начин који је у супротности са том резолуцијом, као и због проглашавања система „подељеног превоза“ за праксу супротну комунитарном праву.

Поред заснованости самих санкција у питању на погрешно перципираном чињеничном стању и на значајној мери пристрасности, према аутору монографије недостаци наведене судске праксе потичу одатле што су у њој присутне две тенденције, односно два приступа: један код кога Европски суд правде настоји да афирмише Европску заједницу/унију као чврстог, снажног и доследног борца за поштовање одлука Савета безбедности и остварење светског мира, дакле као битног фактора у међународној политици, и други приступ где Европски суд правде настоји да у односу комунитарног и међународног права дигне комунитарно право на што је могуће виши ниво. Оба наведена приступа заправо су, према мишљењу аутора монографије, саставни део исте тенденције и исте тежње, која је кључна одредница тзв. „активизма“ који се приписује Европском суду правде, а то је тенденција и тежња да се на сваки могући начин успостави што значајнија позиција Европске уније и њеног правног поретка, да се ова организација прикаже и учини што моћнијом и утицајнијом и, посебно, да постане значајан фактор тамо где није досад била, а то је спољна политика, односно светска политичка сцена.

У другом делу монографије аутор се бави тзв. „циљаним санкцијама“ које је Европска унија увела према СРЈ и Србији поводом кризе и сукоба на Косову и Метохији, а посебно забраном издавања виза највишим државним, војним и полицијским функционерима и другим лицима за које је наведенио да

су блиски режиму и да су га активно подржавали. Аутор се бави могућношћу оспоравања правне ваљаности аката којима су уведене ове санкције пред неким судским телом, пре свега пред Судом правде ЕЗ, анализирајући: најпре ваљаност правног основа за доношење ових аката, будући да су они донети као акти из оквира Заједничке спољне и безбедносне политике, а садржински потпадају под Визну политику ЕУ, затим питање кршења људских права у поступку доношења тих аката или самом њиховом садржином и, коначно, питање пред којим судским телом и у ком поступку би се ваљаност ових аката могла оспоравати. Како су две тужбе за поништај аката ЕУ поднете на основу тадашњег члана 230. Уговора о оснивању Европске заједнице (од Уговора из Лисабона то је члан 263. Уговора о функционисању Европске уније, а до Уговора из Амстердама то је био члан 173. Уговора о оснивању ЕЗ/ЕЕЗ,) у случајевима Мирослав Мишковић против Савета и Богољуб Карић и други против Савета, повучене због скидања тужилаца са листа санкционисаних, аутор монографије се бави развојем судске праксе која се бави наведеним питањима у другим ситуацијама које нису везане за санкције према СРЈ или Србији, извлачећи одговарајуће закључке о могућем исходу поступака за поништај аката којима су уведене наведене санкције према нашим грађанима, као и развојем одговарајућих легислативних решења која се тичу наведених питања. Аутор анализира и ставове страна у поступку у случајевима Мишковић и Карић изнете у доступним подnescима. Иако на основу правне анализе долази до закључка да су акти којима је уведена забрана издавања виза као казнена мера према групи наших грађана због кризе и сукоба на КиМ могли да буду поништени у поступку за поништај аката органа Заједнице Уније пред Судом правде ЕЗ/ЕУ, аутор истиче да би се ипак и у овим случајевима Суд вероватно повео за наведеним политичким приоритетима којима је водио рачуна у судској пракси о којој је било речи у првом делу монографије.

4. Бранко М. Ракић, *О две иницијативе Универзитетског омбудсмана Универзитета у Београду – у сусрет међународним и европским стандардима*, (монографија), Београд, Правни факултет Универзитета у Београду, Центар за издаваштво и информисање, 2015, (124 стране)

У овом раду приказане су две иницијативе Универзитетског омбудсмана Универзитета у Београду чији је циљ да се допринесе што потпунијем укључењу, и то у суштинском а не само формално-техничком смислу, Универзитета у Београду у реформски талас који је последњих деценија захватио универзитете у Европи. Те реформе високог школства у Европи имају два тока, који заправо чине једну целину. Једно је тзв. Болоњски процес, назван по документу који се сматра иницијалним, Заједничкој декларацији европских министара просвете, коју је усвојило 29 министара окупљених у Болоњи 19. јуна 1999. године, познатијој као „Болоњска декларација“, којој су претходили документи *Magna Charta Universitarum*, усвојена на састанку ректора европских универзитета одржаном у Болоњи 18. септембра 1988. године, и Заједничка декларација о хармонизацији архитектуре европског система високог образовања, познатија као „Сорбонска декларација“, коју су министри просвете Француске, Италије, Уједињеног Краљевства и Немачке усвојили 25. маја 1998. године, на скупу одржаном у Паризу поводом 800 година оснивања Сорбоне. Болоњски процес, који је отворен за све државе потписнице Европске културне конвенције усвојене у оквиру Савета Европе 1954. године, састоји се од низа састанака пре свега на министарском нивоу, одржаваних у важнијим европским

универзитетским градовима по правилу сваке друге године и одговарајућих аката (коминикеа и других аката) усвајаних првенствено на тим састанцима, као и низа других активности (попут тзв. „болоњских семинара“, затим функционисања Европске мреже агенција за осигурање квалитета итд.). Наведени процес је успостављен са циљем стварања, до 2010. године, Европског простора високог образовања (*European Higher Education Area*), који би допринео већој мобилности и могућности запошљавања европских грађана и укупном развоју Континента. Други ток реформског таласа о коме је реч је тзв. Лисабонски процес, базиран на тзв. Лисабонској стратегији (или Лисабонској агенди), усвојеној на заседању Европског савета одржаном у Лисабону 23. и 24. марта 2000. године, у којој је као циљ одређено да привреда Европске уније до 2010. године постане „најконкурентнија и најдинамичнија, на знању заснована економија на свету, способна за одрживи економски раст са више радних места и са бољим радним местима и са већом друштвеном кохезијом“. Лисабонски процес је резервисан за државе чланице ЕУ, али би и државе које теже чланству у овој интеграционој организацији по природи ствари требало да прате развој овог процеса и да му се и саме прилагођавају. Наведени процеси, који су иницијално поставили циљеве до 2010. године, настављени су и након тог рока, и то за наредних 10 година: Болоњски процес настављањем старих и постављањем нових циљева за нову деценију, као „Болоњски процес 2020“, а Лисабонски процес усвајањем стратегије „Европа 2020“.

Универзитетски омбудсман Универзитета у Београду је орган који је уведен Статутом Универзитета у Београду из 2006. године са циљем „заштите интереса чланова академске заједнице и унапређења квалитета образовног процеса“. Успостављање овог органа представља једну од иновација из оквира укупног реформског процеса о коме је реч. Поред редовне активности поступања по представкама чланова универзитетске заједнице, Универзитетски омбудсман је, поступајући у оквиру својих надлежности, покренуо две иницијативе чији је циљ дпружање доприноса реформском процесу кроз који пролази Универзитет у Београду. Те две иницијативе су: Повеља Универзитета у Београду о студентским правима и слободама и Универзитет у природи Универзитета у Београду. Циљ оба ова пројекта је прилагођавање захтевима који су садржани у међународним документима, како онима усвојеним на универзалном плану (пре свега у оквиру Уједињених нација и УНЕСКО-а), тако и оних усвојених на европском нивоу, посебно у оквиру ЕУ и Савета Европе, у које спадају и наведени Болоњски и Лисабонски процес. Наведене иницијативе Универзитетског омбудсмана, које су детаљно описане у књизи о којој је реч (у анексу је садржан и интегрални текст Повеље Универзитета у Београду о студентским правима и слободама) посебно би требало да допринесу остварењу следећег циља Болоњског процеса дефинисаног у параграфу 14. Коминикеа из Лувена из априла 2009. године насловљеном „Учење у чијем средишту се налази студент и наставна мисија високог образовања“: „... Учење у чијем средишту се налази студент захтева оснаживање појединца који учи, нови приступ настави и учењу, ефикасне структуре подршке и усмеравања и наставни план и програм у сва три циклуса јасније фокусиран на онога који учи. Реформа наставних планова и програма ће на тај начин бити трајан процес који води ка висококвалитетним, флексибилним и више индивидуално прилагођеним образовним путевима. Академски радници, у блиској сарадњи са представницима студената и послодаваца, наставиће да унапређују резултате учења и развијају међународне референтне тачке за све већи број предмета. ...“.

Слично овоме и у стратегији „Европа 2020 – Стратегија за паметан, одржив и инклузивни раст“ истакнуто је да ће државе чланице морати „да школске програме фокусирају на креативност, иновативност и предузимљивост“, чему би требало да допринесу иницијативе Универзитетског омбудсмана Универзитета у Београду о којима је реч у предметној монографији.

Након детаљног приказа наведене две иницијативе Универзитетског омбудсмана и њиховог уклапања у међународне и европске стандарде, у монографији је посебно подвучена и образложена конвергентност циљева ове две иницијативе, за које се на први поглед чини да немају много додирних тачака.

Делови ове монографије иначе су претходно објављени у радовима наведеним овде под 5 и 12.

6) ЧЛАНЦИ:

5. Бранко М. Ракић, „О нацрту Повеље права и слобода студенткиња и студената Универзитета у Београду“, у зборнику *Развој правног система Србије и хармонизација са правом ЕУ – прилози пројекту 2010.* (приредио проф. др Светислав Табороши), Београд 2011, стр. 282-291.

У овом раду је реч о нацрту Повеље права и слобода студенткиња и студената Универзитета у Београду, који је аутор чланка сачинио у својству Универзитетског омбудсмана Универзитета у Београду и понудио на усвајање надлежним телима Универзитета. У чланку је указано на чињеницу да је веома мали број универзитета и студентских удружења у свету усвојио овакве повеље, у ком погледу изузетак представљају канадски универзитети, где су акти ове врсте мање-више уобичајена појава. У Европи, усамљени пример акта ове врсте је документ насловљен Повеља студентских права, који је усвојила Европска студентска Унија. Садржај овог акта је приказан у овом чланку. Аутор очекује да ће временом у Европи и у свету бити све више аката ове врсте. У раду је приказана садржина Повеље права и слобода студенткиња и студената Универзитета у Београду, која садржи поглавља која се односе на основна људска права и слободе (међу којима централно место заузима право на образовање), затим на право на поштовање људског достојанства, равноправан третман и пријатељско окружење, право на квалитетно и здраво образовање, право на недискриминацију, атмосферу толеранције, једнакост шанси, поштовање различитости и спровођење афирмативних акција, право на удруживање и представљеност студената у одговарајућим органима Универзитета и јединица у његовом саставу, као и право на правни лек. По мишљењу аутора чланка, који је и аутор самог текста Повеље, један од централних циљева Повеље је да допринесе превазилажењу недостатака старомодног типа образовања који преовладава у Србији и који би требало да буде замењен савременим, интерактивним образовним процесом који подстиче креативност и критичко мишљење.

6. Бранко М. Ракић, „Идеја о Сједињеним Европским Државама и ми: 'То што се дешава у Србији показује неопходност Сједињених Европских Држава'“, *Правни живот* број 3-4, Београд 2012, Удружење правника Србије, ISSN 0350-0500 књига број 552, стр. 17-33.

У овом чланку је најпре приказано порекло и развој идеје о успостављању Сједињених Европских Држава. Иако се овај израз везује за Винстона Черчила и његов чувени говор одржан на Универзитету у Цириху из септембра 1946. године, употреба тог израза је много старија и појављује се у времену када су настале Сједињене Америчке Државе, држава чије је име и послужило као основ за прављење овог израза. Аутор чланка указује на неке изворе по којима се ауторство над изразом Сједињене Европске Државе може приписати кључном творцу САД, Џорџу Вашингтону, који је истицао своју увереност у то да ће европски народи следити амерички пример и направити јединствену континенталну државну структуру. Међу низом значајнијих и мање значајних личности који су се од Вашингтоновог до Черчиловог времена залагали за стварање Сједињених Европских Држава, посебно значајно место заузима француски књижевник Виктор Иго. Иго се за Сједињене Европске Државе залагао у већем броју својих текстова или говора, али за нас је најзначајнији његов чланак насловљен „За Србију“, објављен 29. августа 1876. године у листу *Le Rappel*, који такође спада у ред веома често цитираних Игоових текстова у којима се залагао за стварање Сједињених Европских Држава. Код нас је овах Игоов апел познат пре свега по чувеној реченици: „Убијају један народ.“ У чланку Иго описује ужасне злочине које су Турци током Велике источне кризе вршили према Србима и закључује: „То што се дешава у Србији показује неопходност Сједињених Европских Држава.“

7. Бранко М. Ракић, „Југословенска подршка европском интеграционом пројекту Аристиде Бријана“, *Правни живот* број 5-6, Београд 2012, Удружење правника Србије, ISSN 0350-0500 књига број 553.

У овом чланку указано је најпре на историјску улогу и значај Аристиде Бријана, једног од најзначајнијих француских политичара из прве половине XX века, великог борца за мир у свету (добитник Нобелове награде за мир 1928. године), због чега је често називан „апостолом мира“, који је био и велики пријатељ српског народа, директно заслужан за отварање Солунског фонта, који је остао упамћен и по свом залагању за помоћ српским војницима и цивилима након преласка преко Албаније и који је потписник споразума о пријатељству између Француске и Краљевине СХС од 11. новембра 1927. године. На X заседању Скупштине Друштва народа, у септембру 1929. године, Аристид Бријан је предложио формирање, у оквиру Друштва народа, неке врсте европске федералне уније, европске интеграционе организације чије би чланице биле европске државе чланице Друштва народа. У чланку је приказан читав процес који је уследио као реакција на Бријанову иницијативу, који је трајао до Бријанове смрти 1932. године, у коме је сачињен низ докуманата (међу којима је најзначајнији Меморандум Владе Француске из 1930. године) и одржан низ скупова. Након првобитног одушевљења Бријановом иницијативом и њене широке почетне прихваћености, временом је подршка овом пројекту слабила, да би преостала само једна држава која је до краја остала одана Бријану и његовој европској интеграционој иницијативи. Та држава је Краљевина Југославија. Тиме је, како указује аутор чланка, на неки начин затворен круг односа међусобне подршке, помоћи и оданости између француског државника и малог балканског народа, посвећених непрестаној борби за слободу и мир међу народима.

8. Бранко М. Ракић, Урош Шуваковић, „Трајање и простор (територија) примене резолуције 1244 Савета безбедности Организације Уједињених нација“, у Марија Крвавац (ур.), *Правне нореме у времену и простору*, Зборник радова са научног скупа са међународним учешћем, Свеска 2, Правни факултет Универзитета у Приштини са привременим седиштем у Косовској Митровици, 21. јун 2012, стр. 259-271.

У овом раду, чији су коаутори један професор права и један професор социологије, изнето је тумачење, и то како правно тако и шире социо-политичко тумачење, временског и просторног домета резолуције 1244 Савета безбедности Уједињених нација. Аутори су посебно настојали да се супротставе актуелним покушајима релативизовања смисла ове резолуције као гаранта територијалног интегритета Савезне Републике Југославије и њеног правног следбеника, Републике Србије. Овом резолуцијом се наиме територијални интегритет СРЈ и Србије гарантује на трајан начин, а не само, како се тврди у западним политичким круговима и како је, на жалост, констатовао и Међународни суд правде у свом саветодавном мишљењу из 2010. године, за време трајања привремене управе која је на основу те резолуције успостављена на Косову и Метохији. Наведена трајна гаранција територијалног интегритета СРЈ је била, уз то што се постиже и престанак рата, разлог због кога је ова резолуција и могла бити усвојена, што је експлицитно речено приликом њеног усвајања у Савету безбедности.

9. Бранко М. Ракић, „О смислу 'сарадње' или 'дијалога' између суда правде ЕУ и судова држава чланица“, *Анали Правног факултета у Београду*, број 2 из 20014, стр. 69-91.

У овом раду, аутор се бави поступком одлучивања Суда правде Европске уније о претходном питању, превиђеним чланом 267. Уговора о функционисању Европске уније (од Уговора из Амстердама до Уговора из Лисабона то је био члан 234. Уговора о оснивању Европске заједнице, а пре Уговора из Амстердама члан 177. Уговора о оснивању Европске /економске/ заједнице). У оквиру система правних средстава и поступака пред Судом правде ЕУ, поступак решавања о претходном питању има посебно место, како због своје атипичности, тако и због изузетног доприноса униформном тумачењу и примени и развоју комунитарног права. У одсуству хијерархијске надређености Суда правде ЕУ националним судовима (на шта државе чланице нису биле спремне приликом формирања Европских заједница и успостављања надлежности Суда правде), а с циљем обезбеђења униформног тумачења и примене кому нитарног права у свим државама чланицама, путем овог поступка успоставља се „сарадња“ или „дијалог“ између националних и европских судија. У оквиру анализе садржане у овом чланку, аутор показује да је атипичност поступка одлучивања о претходном питању и система „дијалога“ („сарадње“) између националних и европских судија резултат атипичних својстава комунитарног правног поретка (начело директног дејства комунитарног права, начело супериорности комунитарног права у односу на националне прописе држава чланица и начело одговорности држава за штету нанету појединцима услед непоштовања комунитарног права) и, посебно, интегрисаности комунитарног правног поретка у правне поретке држава чланица. Упркос лутању судске праксе Суда правде ЕУ при успостављању ваљаних оквира и правила поступања код ове врсте поступка, поступак одлучивања о претходном питању пред Судом правде ЕУ је широко прихваћен од националних судова, а

велики број најзначајнијих пресуда Суда правде донет је управо у том поступку, због чега се аутор овог чланка у потпуности слаже са констатацијом Пола Крејга и Грање де Бурке да је „члан 267. УФЕУ у великој мери 'драгуљ у круни' судског система ЕСП.“

10. Branko M. Rakić, “Globalisation as a historical pattern of the world society”, in Duško Dimitrijević (ed.), *The Old and the New World Order - between European Integration and the Historical Burden: Prospects and Challenges for Europe of 21st Century*, Institute of International Politics and Economics, 2014, pp. 29–61, ISBN 978–86–7067–207–9; COBISS.SR-ID 210653196.

У овом раду аутор најпре указује на чињеницу да је појам глобализације предмет бројних неразумевања, спорења и контроверзи, и настоји да одреди сам тај појам (за који је у литератури присутан изузетно велики број веома различитих дефиниција), а затим и да одреди његово порекло и његов утицај на друге друштвене процесе и структуре који су постојали у историји или који постоје и данас. Аутор констатује да глобализација, као што само порекло те речи указује (једнако као и порекло њеног синонима, речи мондијализација) представља процес дизања друштвених процеса, активности и односа на светски, глобални ниво, до чега доводи развој науке, технике и технологије. Аутор посебно истиче чињеницу да је глобализација друштвена законитост, према којој као таквој нема смисла вредносно се одређивати, али да је неопходно ту законитост разликовати од глобализма, као идеолошког концепта и практичног приступа који наведену друштвену законитост користи у прилог богатијег дела света а на штету сиромашнијих, што је појава против које се треба и вреди борити. Како су покретачи глобализације развој науке, технике и технологије, корени те друштвене законитости, иако ми о овој њој говоримо тек почев од пре неколико деценија, сежу до самих почетака цивилизације, до момента када је људска врста прихватила прогрес као модел функционисања који цивилизованог човека разликује од нецивилизованог човека и од свих других врста. Развој наведених варијабилних и дестерминишућих фактора је током историје доводио до прогресивног ширења обухвата друштвених заједница у суштинском смислу, док је код друштвено-политичких структура тај процес имао и периоде привремених застоја и кретања уназад, али ипак уз ширење посматрано на дужи рок. Аутор разматра утицај наведених варијабилних покретачких фактора на превазилажење феудалне територијалне исцепканости и настанак националне државе, која је релативно млада историјска категорија, и на актуелно смањење њеног значаја услед ширења обухвата друштвених процеса, а на првом месту економског процеса, и њиховог дизања на транснационални ниво, затим на настајање међународних организација, које су настале као институционални одговор на процес прекограничног ширења друштвених функција и, коначно, на настанак регионалних интеграционих организација и, евентуално, на актуално и будуће релативизовање њиховог значаја због даљег ширења обухвата друштвених функција и процеса преко регионалних оквира у правцу глобалног нивоа.

11. Branko M. Rakić, Mihajlo Vučić, “Globalisation as the cause of creation and dissolution of the European Union, Duško Dimitrijević” (ed.), *The Old and the New World Order - between European Integration and the Historical*

Burden: Prospects and Challenges for Europe of 21st Century, Institute of International Politics and Economics, 2014, pp. 62–79, ISBN 978–86–7067–207–9; COBISS.SR-ID 210653196.

У овом чланку, аутори су настојали да изврше временско лоцирање актуелног процеса европске интеграције, односно да тај процес приказују као историјску појаву, која има своје друштвене корене, своју динамику и своја ограничења и свакако подлеже еволуцији чији су покретачи, као и у случају свих других, негдашњих и садашњих друштвених процеса и структура, развој науке, технике и технологије и њима условљен развој економије. Ради оваквог одређивања европског интеграционог процеса, европска интеграциона идеја и пракса су стављени у контекст процеса глобализације.

Аутори су у овом чланку покушали да на идеолошки неутралан начин, који би једини требало да буде својствен научном истраживању, утврде место и положај европског интеграционог процеса у времену. Јер као и сваки други друштвени процес и појава, и европска интеграција има своје историјско порекло, место и улогу и у том контексту и своја ограничења. Доминантан проевропски, али ништа мање ни онај антиевропски, приступ проблематици европске интеграције занемарује ова питања, која свакако релативизују значај и смисао европске интеграције, стављајући је на место где она и припада – место једне пролазне историјске категорије. Али и место категорије која има своју историјску позицију и улогу који се никако не смеју потцењивати и који су свакако у својој основи позитивни.

12. Бранко М. Ракић, „Универзитет у природи – 'место учења одрживог развоја'“, Ниш, часопис *Теме*, бр. 4, октобар - децембар 2014, стр. 1817–1838, UDK 378.147:502.131.1.

У овом раду аутор је представио пројекат „Универзитет у природи“ Универзитета у Београду, који се успоставља на подручју Резервата биосфере Голија-Студеница, Парка природе Голија и ваздушне бање Ивањица. Универзитет у природи, за чије успостављање је иницијатива покренута у другој половини 2011. године, функционисаће у некадашњим школским објектима у неколико села на наведеном простору, који се више не користе или се само делимично користе, јер у тим селима нема довољно школске деце, што је последица процеса депопулације присутног у руралним срединама широм Србије. Универзитет у природи би требало да допринесе заустављању тог процеса, а требало би и да послужи као модел за друге крајеве Србије. Пројекат не би требало да се ограничи само на Универзитет у Београду, већ би требало да обухвати, или у сродне пројекте умрежи, и друге универзитете у Србији.

С обзиром на начин функционисања примерен простору и окружењу, Универзитет у природи ће допринети унапређењу квалитета образовног процеса на Универзитету у Београду и развоју еколошке свести студената, наставника, истраживача и других учесника. Тај простор, који је под вишеструком домаћом и међународном заштитом, пружа могућности за разноврсне видове научног истраживања и за широк круг образовних садржаја. Универзитет у природи би могао да пружи значајан допринос одрживом развоју, али истовремено би то била прилика, с једне стране, за научно истраживање различитих аспеката одрживог развоја и, с друге стране, за „образовање за одрживи развој“. Резервати биосфере се сматрају за места учења одрживог развоја и као такви отварају широке могућности за међународну сарадњу научних и образовних институција.

Аутор сматра и нада се да би Универзитет у природи требало да пружи допринос модернизацији рада на Универзитету у Београду, као и на другим универзитетима који би се прикључили, и то кроз повећану меру сучељавања студената и наставника са практичним проблемима, као и кроз већи степен интерактивности у раду. Кроз учешће у остваривању концепта одрживог развоја подручја на коме ће функционисати Универзитет у природи, Универзитет у Београду и други евентуално укључени универзитети ће се уклопити у савремену тенденцију успостављања модела друштвено ангажованог универзитета.

13. Бранко М. Ракић, „Прилог за расправу о уставности Бриселског споразума - О неадекватности званичног превода“, Српска политичка мисао број 4/2014. год. 21. vol. 46. стр. 121-139, УДК 341.24(497.11:497.115)“2013“:342.4(497.11).

Овај рад је написан као допринос расправи о уставности „Првог споразума о принципима који регулишу нормализацију односа“, познатијег као Бриселски споразум, закљученог између Београда и Приштине 19. априла 2013. године. У овом раду је присутно настојање да се читава анализа базира на чињеници да су Резолуција 1244 СБУН и акти донети на основу ње и даље на снази, упркос дугогодишњем и озбиљном кршењу и толерисању тог кршења, и да је једино легално стање оно које се у потпуности базира на тим актима. У раду је истакнуто питање тачности превода Бриселског споразума који је од државних органа Републике Србије прихваћен као званичан. Посебно је значајно што је у преводу изостало помињање уставног закона као акта из правног система Републике Србије којим би требало да буде регулисана „суштинска аутономија“ АП Косово и Метохија. Уместо израза „уставни закон“, у званичном преводу Бриселског споразума користи се израз „уставно право“. Аутор указује не само на разлоге због којих је исправан превод „уставни закон“, већ и на то колико је ваљаност превода на овом плану важна. Наиме, то што је у Бриселском споразуму предвиђено да ће правна гаранција за функционисање Заједнице српских општина бити садржана у акту из уставног система Републике Србије требало би да представља правну копчу између Србије и њене јужне покрајине. Званични превод Бриселског споразума, очигледном грешком коју садржи, ту копчу уклања.

14. Бранко М. Ракић, „О правној природи и правној ваљаности Бриселског споразума“, прихваћено за објављивање у часопису *Правни живот*, бр. 1-2/2015 (51.279 словних места).

И овај рад је сачињен као допринос расправи о уставности „Првог споразума о принципима који регулишу нормализацију односа“ између Београда и Приштине, од 19. априла 2013. године, шире познатог као „Бриселски споразум“. У раду се констатује да је, ако се пође од чињенице да су Резолуција 1244 СБУН и на њој засновани акти (пре свега Уставни оквир из 2001. године) и даље у потпуности на снази, Бриселски споразум по својој правној природи међународни уговор између Републике Србије и Привремених институција самоуправе на Косову и Метохији, које су успостављене, регулисане и чији је мандат одређен тим актима Уједињених нација, које дакле свој легалитет извлаче из тих аката и делују као саставни део система управљања који су Уједињене нације успоставиле на Косову и Метохији. Приликом образлагања става да представници Приштине код закључења

Бриселског споразума не могу бити третирани никако другачије сем као припадници привремених институција самоуправе успостављених на основу резолуције 1244, аутор износи своје неслагање са ставом Међународног суда правде из саветодавног мишљења од 2010. године, по коме су аутори декларације о независности Косова из 2008. поступали као легитимни представници народа Косова, а не као посланици Скупштине Косова, која је једна од привремених институција самоуправе на Косову успостављених актима УН. Као међународни уговор, Бриселски споразум није потврђен у складу са важећим прописима у Србији, будући да Влада Републике Србије, која је донела закључак о „прихватању“ Бриселског споразума, нема надлежност за потврђивање међународних уговора, већ је то у надлежности Народне скупштине. С друге стране, ни „Извештај о досадашњем процесу политичког и техничког дијалога са Привременим институцијама самоуправе у Приштини уз посредовање Европске уније, укључујући процес имплементације постигнутих договора“, који је Народна скупштина Републике Србије прихватила Одлуком од 26. априла 2013. године, односно сама та Одлука, по свом садржају не представљају акте којима се потврђује Бриселски споразум.

в) ЧЛАНСТВО У РЕДАКЦИЈАМА ЧАСОПИСА

15. Члан Редакције часописа *Европско законодавство*, који издаје Институт за међународну политику и привреду у Београду

г) УРЕДНИШТВО ЗБОРНИКА

16. Јовица Тркуља, Бранко Ракић, Дамјан Татић (приредили) *Забрана дискриминације особа са инвалидитетом*: зборник радова са летње школе одржане 22-24 септембра 2010. године, Београд, Правни факултет Универзитета у Београду, Национална организација особа са инвалидитетом Србије, 2012.
17. Зборник: *Basic Concepts of Public International Law – Monism & Dualism*, 2013, Институт за упоредно право, Правни факултет Универзитета у Београду, Институт за међународну политику и привреду, ISBN 978-86-7067-181-2. – чланови уређивачког одбора: Миленко Крећа, Душко Димитријевић, Јован Ћирић, Бранко М. Ракић, Марко Новаковић (на челу уређивачког одбора), Лука Бренеселовић.

д) УЧЕШЋЕ У ОРГАНИЗАЦИОНИМ/УРЕЂИВАЧКИМ ОДБОРИМА ЛЕТЊИХ ШКОЛА, СТРУЧНИХ СКУПОВА ИТД.

18. Летња школа – *Забрана дискриминације особа са инвалидитетом*, Правни факултет Универзитета у Београду, L’Institut des Droits de l’Homme et de la Paix de Caen, La Faculté de Droit de l’Université de Caen, Basse-Normandie, септембар 2010.

19. Летња школа – *Заштита животне средине*, Правни факултет Универзитета у Београду, L'Institut des Droits de l'Homme et de la Paix de Caen, La Faculté de Droit de l'Université de Caen, Basse-Normandie, октобар 2011.

20. Једнодневни округли сто насловљен: *Религија, наука, култура: Допринос светских религија науци и култури - верска баштина као предмет истраживања на Универзитету у Београду*, који је у Ректорату Универзитета у Београду, 10 јуна 2013. године, организовао Универзитетски омбудсман Универзитета у Београду.

21. Почев од 15. априла 2009. године био, током три школске године, члан Програмског савета за мултидисциплинарне дипломске академске студије за област Превентивне конзервације одржаване на Универзитету у Београду у сарадњи са Универзитетом Париз 1, Пантеон-Сорбона и са Централним институтом за конзервацију.

Ближи услови за избор у звање редовног професора

Услов

Испуњеност

Поред услова за ванредног професора и :	
Најмање два рада објављена после избора у звање ванредног професора у научним часописима са SCI, ANCI, ERIH или листе престижних светских часописа за поједине научне области коју утврђује Универзитет на предлог факултета, или најмање три рада објављена у часопису међународног значаја верификованог посебном одлуком. Кандидат је такође испунио овај услов ако је објавио један рад у часопису са SCI листе, односно у часопису са SSCI, ANCI, ERIH или листе престижних светских часописа за поједине научне области коју	<p>- Бранко М. Ракић, „О смислу 'сарадње' или 'дијалога' између суда правде ЕУ и судова држава чланица“, <i>Анали Правног факултета у Београду</i>, број 2 из 20014, стр. 69-91.</p> <p>- Бранко М. Ракић, „Универзитет у природи – 'место учења одрживог развоја'“, Ниш, часопис <i>Теме</i>, бр. 4, октобар - децембар 2014, стр. 1817-1838, UDK 378.147:502.131.1.</p> <p>- Бранко М. Ракић, „Прилог за расправу о уставности Бриселског споразума - О неадекватности званичног превода“, Српска политичка мисао број 4/2014. год. 21. vol. 46. стр. 121-139, УДК 341.24(497.11:497.115)“2013“:342.4(497.11).</p>

утврђује Универзитет на предлог факултета и два рада објављена у часопису међународног значаја верификованог посебном одлуком.	
Научна монографија/књига односно уџбеник или критичка монографска публикација.	<p>- Бранко М. Ракић, Михајло Вучић, <i>Недогматски о европској интеграцији</i>, (монографија), Београд, Правни факултет Универзитета у Београду, Центар за издаваштво и информисање, 2014, (160 страна).</p> <p>- Бранко М. Ракић, <i>Европски суд правде и санкције према Србији</i>, (монографија), Београд, Правни факултет Универзитета у Београду, Центар за издаваштво и информисање, 2015, ISBN 978-86-7630-544-5, (204 стране);</p> <p>- Бранко М. Ракић, <i>О две иницијативе Универзитетског омбудсмана Универзитета у Београду – у сусрет међународним и европским стандардима</i>, (монографија), Београд, Правни факултет Универзитета у Београду, Центар за издаваштво и информисање, 2015, (124 стране)</p>
Најмање два рада објављена након избора у звање ванредног професора у водећем часопису националног значаја у одређеној научној области.	<p>- Бранко М. Ракић, „Идеја о Сједињеним Европским Државама и ми: ’То што се дешава у Србији показује неопходност Сједињених Европских Држава’“, <i>Правни живот</i> број 3-4, Београд 2012, Удружење правника Србије, ISSN 0350-0500 књига број 552, стр. 17-33.</p> <p>- Бранко М. Ракић, „Југословенска подршка европском интеграционом пројекту Аристида Бријана“, <i>Правни живот</i> број 5-6, Београд 2012, Удружење правника Србије, ISSN 0350-0500 књига број 553.</p> <p>- Бранко М. Ракић, „О правној природи и правној ваљаности Бриселског споразума“, прихваћено за објављивање у часопису <i>Правни живот</i>, бр. 1-2/2015 (51.279 словних места).</p>
Најмање два рада са међународног научног	- Branko M. Rakić, “Globalisation as a historical pattern of the world society”, in

скупа објављена у целини	<p>Duško Dimitrijević (ed.), <i>The Old and the New World Order - between European Integration and the Historical Burden: Prospects and Challenges for Europe of 21st Century</i>, Institute of International Politics and Economics, 2014, pp. 29–61, ISBN 978–86–7067–207–9; COBISS.SR-ID 210653196.</p> <p>- Branko M. Rakić, Mihajlo Vučić, “Globalisation as the cause of creation and dissolution of the European Union, Duško Dimitrijević” (ed.), <i>The Old and the New World Order - between European Integration and the Historical Burden: Prospects and Challenges for Europe of 21st Century</i>, Institute of International Politics and Economics, 2014, pp. 62–79, ISBN 978–86–7067–207–9; COBISS.SR-ID 210653196.</p>
Најмање два рада са научног скупа националног значаја објављена у целини, или један рад са научног скупа националног значаја објављен у целини и уређивање тематског зборника радова односно часописа.	<p>- Бранко М. Ракић, Урош Шуваковић, „Трајање и простор (територија) примене резолуције 1244 Савета безбедности Организације Уједињених нација“, у Марија Крвавац (ур.), <i>Правне нореме у времену и простору</i>, Зборник радова са научног скупа са међународним учешћем, Свеска 2, Правни факултет Универзитета у Приштини са привременим седиштем у Косовској Митровици, 21. јун 2012, стр. 259-271.</p> <p>- уређивање часописа - члан Редакције часописа <i>Европско законодавство</i>, који издаје Институт за међународну политику и привреду у Београду</p> <p>- уређивање тематског зборника радова: Јовица Тркуља, Бранко Ракић, Дамјан Татић (приредили) <i>Забрана дискриминације особа са инвалидитетом</i>: зборник радова са летње школе одржане 22-24 септембра 2010. године, Београд, Правни факултет Универзитета у Београду, Национална организација особа са инвалидитетом Србије, 2012.</p> <p>- уређивање тематског зборника радова: <i>Basic Concepts of Public International Law – Monism & Dualism</i>, 2013, Институт за упоредно право, Правни факултет Универзитета у Београду, Институт за</p>

	међународну политику и привреду, ISBN 978-86-7067-181-2. – чланови уређивачког одбора: Миленко Крећа, Душко Димитријевић, Јован Ћирић, Бранко М. Ракић, Марко Новаковић (на челу уређивачког одбора), Лука Бренеселовић.
Уређивање тематских зборника радова/часописа	<p>- уређивање часописа - члан Редакције часописа <i>Европско законодавство</i>, који издаје Институт за међународну политику и привреду у Београду</p> <p>- уређивање тематског зборника радова: Јовица Тркуља, Бранко Ракић, Дамјан Татић (приредили) <i>Забрана дискриминације особа са инвалидитетом</i>: зборник радова са летње школе одржане 22-24 септембра 2010. године, Београд, Правни факултет Универзитета у Београду, Национална организација особа са инвалидитетом Србије, 2012.</p> <p>- уређивање тематског зборника радова: <i>Basic Concepts of Public International Law – Monism & Dualism</i>, 2013, Институт за упоредно право, Правни факултет Универзитета у Београду, Институт за међународну политику и привреду, ISBN 978-86-7067-181-2. – чланови уређивачког одбора: Миленко Крећа, Душко Димитријевић, Јован Ћирић, Бранко М. Ракић, Марко Новаковић (на челу уређивачког одбора), Лука Бренеселовић.</p>
Чланство у уређивачким одборима домаћих и међународних часописа, скупова и струковних удружења, или предавање по позиву на универзитетима у иностранству,	<p>- уређивање часописа - члан Редакције часописа <i>Европско законодавство</i>, који издаје Институт за међународну политику и привреду у Београду</p> <p>- уређивање тематског зборника радова: Јовица Тркуља, Бранко Ракић, Дамјан Татић (приредили) <i>Забрана дискриминације особа са инвалидитетом</i>: зборник радова са летње школе одржане 22-24 септембра 2010. године, Београд, Правни факултет Универзитета у Београду, Национална организација особа са инвалидитетом Србије, 2012.</p> <p>- уређивање тематског зборника радова: <i>Basic Concepts of Public International Law – Monism & Dualism</i>, 2013, Институт за</p>

	<p>упоредно право, Правни факултет Универзитета у Београду, Институт за међународну политику и привреду, ISBN 978-86-7067-181-2. – чланови уређивачког одбора: Миленко Крећа, Душко Димитријевић, Јован Ћирић, Бранко М. Ракић, Марко Новаковић (на челу уређивачког одбора), Лука Бренеселовић.</p> <p>- члан организационог и уређивачког одбора - летња школа – <i>Забрана дискриминације особа са инвалидитетом</i>, Правни факултет Универзитета у Београду, L’Institut des Droits de l’Homme et de la Paix de Caen, La Faculté de Droit de l’Université de Caen, Basse-Normandie, септембар 2010.</p> <p>- члан организационог и уређивачког одбора - летња школа – <i>Заштита животне средине</i>, Правни факултет Универзитета у Београду, L’Institut des Droits de l’Homme et de la Paix de Caen, La Faculté de Droit de l’Université de Caen, Basse-Normandie, октобар 2011.</p> <p>- члан организационог и уређивачког одбора - једнодневни округли сто насловљен: <i>Религија, наука, култура: Допринос светских религија науци и култури - верска баштина као предмет истраживања на Универзитету у Београду</i>, који је у Ректорату Универзитета у Београду, 10 јуна 2013. године, организовао Универзитетски омбудсман Универзитета у Београду.</p>
Менторство односно чланство у комисијама за израду докторског рада.	<p>Подаци Одсека за мастер и докторске академске студије:</p> <p>ДОКТОРСKE ДИСЕРТАЦИЈЕ</p> <p>Ментор: проф. др Бранко Ракић укупно: 12 /од 2010. године/</p> <p>Члан Комисије за оцену и одбрану: проф. др Бранко Ракић укупно: 11 /од 2010. године/</p>
Менторство односно чланство у комисијама за израду завршног рада на	<p>Подаци Одсека за мастер и докторске академске студије:</p>

специјалистичким и дипломским академским студијама.	<p>МАГИСТАРСКЕ ТЕЗЕ</p> <p>Ментор: проф. др Бранко Ракић укупно: 6 /од 2010. године/</p> <p>Члан Комисије за оцену и одбрану: проф. др Бранко Ракић укупно: 5 /од 2010. године/</p> <p>МАСТЕР РАДОВИ:</p> <p>Ментор: проф. др Бранко Ракић укупно: 82 /од 2010. године/</p> <p>Члан Комисије за оцену и одбрану: проф. др Бранко Ракић укупно: 32 /од 2010. године/</p>
Изван захтева из Критеријума за стицање звања наставника на Универзитету у Београду	<p>- Бранко М. Ракић, „О нацрту Повеље права и слобода студенткиња и студената Универзитета у Београду“, у зборнику <i>Развој правног система Србије и хармонизација са правом ЕУ – прилози пројекту 2010.</i> (приредио проф. др Светислав Табороши), Београд 2011, стр. 282-291.– М44</p>

4. Остали елементи за вредновање приликом избора

Проф. др Бранко М. Ракић је у периоду од избора у звање ванредног професора до данас био ментор при изради докторске дисертације, између осталих, и већем броју младих правника који су се определили за научно-истраживачку и просветну каријеру, попут др Маје Лукић (сада доцент на Правном факултету Универзитета у Београду), др Јелене Ћеранић (сада научни сарадник у Институту за упоредно право), др Сенада Ганића (сада доцент на Департману за правне науке Државног универзитета у Новом Пазару) и др Весне Ћорић (коменторство са проф. др Иваном Крстић; др Ћорић је сада научни сарадник у Институту за упоредно право).

Приликом студеннтских евалуација спроведених на осниовним и мастер академским студијама, Бранко М. Ракић је оцењен веома високим оценама.

Приликом студентске евалуације на предмету Увод у право европских интеграција на основним студијама на Правном факултету Универзитета у Београду (прва година студија), спроведене у мају 2014. године за летњи семестар 2013/2014. године, Бранко Ракић је оцењен са просечном оценом 4,67.

На академским мастер студијама Мастер европских интеграција на Правном факултету Универзитета у Београду, Бранко Ракић је оцењен следећим просечним оценама:

предмет	школска година	оцена (од 1 до 5)
Introduction to the Studies of the EU - Introduction to the Legal System of the EU	2012/2013	4,83
Geopolitical Perspectives and Consequences of the EU Enlargement	2012/2013	5,00
International Relations of the EU	2012/2013	4,83
Judicial System of the EU	2012/2013	4,755
Geopolitical Perspectives and Consequences of the EU Enlargement	2013/2014	4,88
International Relations of the EU	2013/2014	4,72
Judicial System of the EU	2013/2014	4,72
Introduction to the Studies of the EU - Introduction to the Legal System of the EU	2013/2014	4,68

5. Мишљење и предлог

Од избора у звање доцента, др Бранко Ракић се постепено и сигурно развијао у озбиљног, темељног и поузданог научног посленика. Бавећи се првенствено правом европских интеграција он је изабрао свој пут, који би се могао назначити као окретање фундаменталним правним и правнополитичким питањима идеје и праксе европских интеграција. Оно што је упадљиво у његовом истраживачком раду, није повођење за актуелним, дневнополитичким догађајима, него је то пре уочавање модерних интелектуалних тенденција у схватању и тумачењу европских интеграција. Др Ракић претежно ставља нагласак на она питања из комплекса права европских интеграција која нису детаљно обрађивана или, такорећи нису уопште обрађивана. Тако је допринео да Правни факултет у Београду предњачи у Србији у области права европских интеграција.

Овако настројење др Ракића условило је и метод његовог рада, који је „класичан“ у лепом и добром смислу речи и доводи до резултата високог нивоа. Његови закључци засновани су на строгој правној анализи, умешном коришћењу примарних извора и добром познавању секундарне литературе. Када се читају после протекла времена, радови др Ракића нису ефемерни, чак и онда када се враћа темама које је већ обрађивао, ослањајући се и продубљујући делове ранијих радова.

У свом педагошком раду, др Ракић је у равни својих научних достигнућа. Виспреност и креативност красе његова предавања, високо цењена и посећена од студената у свим облицима наставе.

Топлу и истинску бригу за студенте исказује и ван Факултетеа у својству Универзитетког омбудсмана.

Из наведених разлога, Комисија има част да поднесе

ПРЕДЛОГ

да се др Бранко Ракић, ванредни професор, изабере за редовног професора за Међународноправну научну област - предмете Увод у право европских интеграција и Међународне односе - а на основу чињенице да испуњава све релевантне законске и статутарне услове за избор у звање редовног професора.

др Миленко Крећа, редовни професор Правног факултета Универзитета у Београду

др Родољуб Етински, редовни професор Правног факултета Универзитета у Новом Саду

др Будимир Кошутић, редовни професор Правног факултета Универзитета у Београду у пензији

др Ранко Мујовић, редовни професор Правног факултета Универзитета у Подгорици

25. фебруар 2015. године

др Душко Димитријевић, научни саветник, Институт за Међународну политику и привреду